

RAZPORED SV. MAŠ

03.01.2022 PONEDELJEK		ZARADI BOLEZNI VSE MAŠE V TEM TEDNU ODPADEJO, morda uspe v soboto
04.01.2022 TOREK		
05.01.2022 SREDA		
06.01.2022 ČETRTEK GOSPODOVO RAZGLAŠENJE (četrtek pred 1.petkom)		
07.01.2022 PETEK Prvi v mesecu		
08.01.2022 SOBOTA	KAPELA OB 18.00	++RAJKO in STARŠI OREL, Tomaj 112
09.01.2022 NEDELJA JEZUSOVEGA KRSTA	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	++ TAVČAR, ŽGUR in ŠPERNE, Kazlje 22 ZA ŽIVE IN POKOJNE V ŽUPNIJI

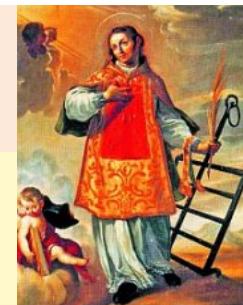

VEROUK: Božične in
novoletne počitnice. Za
ponovni začetek boste
obveščeni.

VSI OBISKI SO PRELOŽENI!

ŽUPNIJA TOMAJ
OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE
2 NEDELJA PO BOŽIČU

Štev.:02/LETO X.

02. JANUAR 2022

**Beseda je meso
postala in se
naselila med nami**

*Iz svetega evangelija
po Janezu (Jn
1,1-18)*

V začetku je bila
Beseda in Beseda je
bila pri Bogu in
Beseda je bila Bog.
Ta je bila v začetku
pri Bogu. Vse je
nastalo po njej in
brez nje ni nastalo
nič, kar je nastalo. V
njej je bilo življenje in

življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela. Bil je človek, ki ga je poslal Bog;
ime mu je bilo Janez. Prišel je zaradi pričevanja, da bi namreč pričeval o luči, da bi po njem vsi
sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega
človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal,
a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli,
je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz
volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga. In Beseda je meso postala in se naselila med nami.
Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin,
polna milosti in resnice. Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Ta, ki
bo prišel za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli
milost za milostjo. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu
Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on nam je razložil.

Telefon: **041 649 617**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel
Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

RAZMIŠLJANJA

Kdo so bili sveti trije kralji?

Po nekaterih izročilih naj bi bili Perzijci, drugi trdijo, da so bili Judje iz Jemna. Sveti trije kralji so sicer eni osrednjih likov v božični zgodbi, toda Sveto pismo nam o njih pove zelo malo. Tri modre (po nekaterih izročilih celo kralje) prvič srečamo v drugem poglavju evangelija po Mateju (2,1-12), kjer so predstavljeni kot obiskovalci z Vzhoda, ki pridejo v Jeruzalem iskat dete. Zanimivo je, da svetopisemsko besedilo natančno ne določa njihovega števila: trije kralji, ki so se prišli poklonit

Jezusu, so prvič upodobljeni v zgodnjekrščanski umetnosti (na primer v Priscilinih katakombah).

Svetopisemsko besedilo navaja število darov in ne kraljev: po srečanju s Herodom kralji isti zvezdi, ki jih je pripeljala v Jeruzalem, sledijo v Betlehem, kjer najdejo Dete in njegovo mater, in mu poklonijo tri znane darove: zlato, kadilo in miro. Evangelist Matej zatem le še doda, da so se vrnil tja, od koder so prišli.

Nobeni drugih podrobnosti ne izvemo: ali so bili preroki iz Perzije, babilonski astrologi ali indijski modreci. Po nekaterih izročilih naj bi bili v resnici Perzijci, drugi pa trdijo, da so bili Judje iz Jemna.

Kralji sami napisali božično zgodbo?

Kot se pogosto dogaja nekaterim likom v evangeliju, je v katalogu sirskih rokopisov iz 8. stoletja ohranjena tudi zgodnja apokrifna pripoved o božični zgodbi, ki naj bi jo zapisali kralji sami. Katalog hranijo v Vatikanski knjižnici, rokopis z naslovom Gospodovo razglasenje pa vsebuje nekaj legend o izvoru Svetih treh kraljev in trdi, da so se vrnil v svojo domovino (ali domovine), kjer naj bi oznanjevali krščansko vero, krstil pa naj bi jih apostol Tomaž.

Ameriški biblicist Brent Landau je omenjeni rokopis nedavno prevedel v angleški jezik. Po njegovem mnenju so bile zgodnejše različice tega besedila zapisane v 2. stoletju, kmalu po zapisu evangelija po Mateju. Landau trdi, da nam besedilo ne ponuja zadovoljivega odgovora na vprašanje, kdo so bili Sveti trije kralji v resnici, pove pa nam nekaj o krščanski ločini, ki je besedilo bodisi zapisala ali pa prebrala.

O kraljih je zapisano, da so "molili v tišini", predstavljeni pa so kot potomci Adamovega tretjega sina Seta. Prihajali naj bi iz mitične dežele po imenu Shir in živeli kakor menihi. Landau pojasnjuje, da natančen opis ne le kraljev, ampak tudi njihovih verskih navad morda odseva življenje "resnične versko dejavne skupnosti, ki si je samo sebe predstavljala v vlogi svetih treh kraljev" Zgodovina treh kraljev

Tudi nekateri drugi viri poročajo o Svetih treh kraljih. Besedilo z naslovom Historia Trium Regum ali Zgodovina treh kraljev iz 14. stoletja, ki ga je zapisal Janez iz Hildesheima, pravi, da so bili Gašper, Miha in Boltežar (uporablja že tradicionalna imena) iz Indije, Perzije in Kaldeje (današnjega Irana in Iraka). Na pot so se odpravili ločeno, se srečali v Jeruzalemu in skupaj potovali v Betlehem.

Ko so počastili Jezusa, so se skupaj vrnil v Indijo, kjer so zgradili cerkev. Po novem videnju, ki jim je razkrilo, da se njihovo zemeljsko življenje končuje, so istočasno umrli in bili skupaj pokopani v svoji cerkvi v Indiji.

Dvesto let pozneje, pojasnjuje Janez iz Hildesheima, je sv. Helena, mati cesarja Konstantina, potovala v Indijo in domov prinesla njihove posmrtno ostanke. Položila jih je v čudovito okrašeno krsto in jih pokopala v cerkvi Sv. Sofije v Carigradu. V drugi polovici šestega stoletja je cesar Mavricij relikvije preselil v Milano.

Domnevne kosti Gašperja, Mihe in Boltežarja so v Milanu počivale do 12. stoletja, ko se je mesto uprlo svetemu rimskemu cesarju Frideriku Rdečebrcu. V boju proti Milančanom je Friderik za pomoč prosil kölnskega nadškofa, ki je mesto za cesarja znova osvojil. V znak hvaležnosti in "na veliko nadškofovo željo" je cesar relikvije izročil nadškofu, ta pa jih je leta 1164 preselil v Köln. Tam so pozneje zgradili veliko gotsko stolnico, kjer relikvije tudi hranijo. Kostni še danes počivajo v čudovitem zlatem relikviariju v kölnski stolni cerkvi.